

Ultima pasiune

Alexandru Cristian

Te sărut în fiecare vis și zi,
Adorm cu gândul la tine.
De ce în albastrul trist al zorilor
Ai plecat? Nu mai puteai vedea în mine
Un suflet, o inimă.

Te întreb neputincios, suferința
M-a străpuns os cu os.
Nu te voi mai atinge cum te-am atins
În ultima noapte când ai stins

Flacăra vieții mele.

Mai pot visa la ea, la ce a fost,
Sau totul este pierdut în moarte?

Plecarea ta a fost ruina vieții mele
Nectarul vieții este că nu te văd
Lângă el, acel suflet plin de vid, ale
Tale sunt oare buzele pe care le sărut

Cu pasiune? Nu iubita mea
Tu nu mai ești, ai fost o amintire
Mai frumoasă ca minunile lumii, acum
Ești un copac plecat de vânt, în părăsire.
Crengile tale îmbrățișează fantomatic al meu
Trup care nu te mai știe și a mea minte care te-a uitat.

Ești ultima pasiune a vieții mele
Acum voi iubi pe altcineva, tu
Nu vei cunoaște inima mea care putea
Lupta cu moartea pentru tine.

Din volumul Pietre si Inimi publicat in 2015